

Kolumni: Älkää herättäkö kuolleista

Yle haastatteli keväällä miestä, joka oli sopinut ruumiinsa säilömisestä syväjähän. Tai se on maallikon puhetta, kyse on kryonisesta säilömisestä. Henri Heino toivoo, että joskus tulevaisuudessa lääketiede on niin kehittynyt, että hänet voidaan palauttaa jälleen elävien kirjoihin.

Ajatus ei ole uusi, eikä pakastus. Ensimmäinen ihminen syväjäädytettiin vuonna 1967. Maailman kuuluisin syväjäädytetty ihminen on kuitenkin mies, jota ei ole syväjäädytetty. Tarina Walt Disneyn ruumiin säilömisestä kuuluu populaarikulttuurin kuvastoon. Vuonna 1966 kuollutta imperiumin luoja ei kuitenkaan säilötty. Satoja ihmisiä kuitenkin on.

Tiede kehittyy. Aiemmin kesäkuussa esimerkiksi Tekniikan Maailma kertoi, että Siperian ikiroudassa 24 000 vuotta jäätyneenä ollut rataseläin on saatu herätettyä eloon. Siitä on kyllä matkaa ihmisen palauttamiseen elävien kirjoihin.

Heinonenkin haaveilee jutussa lähinnä siitä, että osa hänen persoonallisuuttaan voitaisiin joskus palauttaa takaisin. Tällä tavalla hän haluaa välttää kuoleman tai ainakin pitkittää elämää.

Tiedeoptimismille on syynsä ja se on tärkeää. Syväjäädytyskokeilusta tällainen epäilevä tuomas löytää kuitenkin monta kipukohtaa.

Maailman vanhin yhä toimiva yritys on perustettu 1 300 vuotta sitten Japanissa. Voisi ajatella, että ihmisen palauttaminen henkiin ei onnistu ainakaan seuraavaan 1 300 vuoteen. Näinköhän Heinosen kanssa sopimuksen tehnyt yhdysvaltalainen kryoniikkaa tutkiva ja suorittava säätiö on vielä silloin toiminnassa?

Onko tallella vielä sopimus syväjäädytyksestä, entä Heino itse?

En moiti Heinosta yrityksestä, epäilen vain sen onnistumisen mahdollisuuksia.

Ja sitten kokonaan toinen juttu on se, etten millään ymmärrä Heinosen tahtoa. En jaa hänen haluaan elää ikuisesti, enkä missään nimessä tahtoisi palata maailmaan, jota en tunne.

Jos minä vahingossa tipahtaisin kryoniseen säilytykseen, ja sitten heräisin 31. vuosisadan maailmaan niin kuin Philip J. Fry tv-sarjassa Futurama, niin tuntisin oloni aika orvoksi.

Vieläkö löytäisin Saapasperäntien tai ihmisen, joka tietää kuka on Danny Markov? Millä kielellä puhuisin, vai olisinko vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen kanssaeläijeni korvissa?

Kaikkein oleellisin kysymys kuitenkin kuuluu: miksi tahtoisin elää ikuisesti? Tuntuu tässä nykyisessäkin olevan kyllin.

Voisin kadehtia sellaisen ihmisen elämäniloa, joka tahtoo viettää täällä maanpinnalla vuosisatoja tai ikuisuuden. Mutta enpä jaksa sitäkään. Minulle riittää pienempikin pala kakkua.

Heinonen uskoo, että tulevaisuudessa asiat ovat paremmin. Nykyajan ilmapiiri ahdistaa häntä. Ymmärrän ja en ymmärrä. Varmaan tulevaisuuden ihmistäkin harmittaa joku asia, jota vielä emme osaa ongelmaksi edes ajatella.

Että jos jonakin päivänä aiotte tulla herättelemään minua kuolleista, niin ei maksa vaivaa. Älkää. Minä vedän mieluummin peittoa korville. Aika aikaansa kutakin.

Hannu Purola